

TAŽANA KRAUSOVÁ
ILUSTRACE MARKÉTA ŠMALGOVÁ

BERUŠKA A SVĚTLUŠKA

bambóok®

TAŽANA KRAUSOVÁ
ILUSTRACE MARKÉTA ŠMALCOVÁ

BERUŠKA A SVĚTLUŠKA

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.

Taťána Krausová

BERUŠKA A SVĚTLUŠKA

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 9256. publikaci

Ilustrace Markéta Šmalcová

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Redakce a korektura Kateřina Kružíková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 64

Vydání 1., 2024

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2024

Cover Illustration © Markéta Šmalcová, 2024

ISBN 978-80-271-7297-9 (pdf)

ISBN 978-80-271-5020-5 (print)

OBSAH

Beruška	7
Tajemné světýlko	10
Nektar	13
Nová křidélka	16
Dárek	19
Ztracený puntík	24
Pohádka	27
Svatojánská noc	30
Ponorka	36
Larvička	44
Sbírka	50
Noční výprava	54

BERUŠKA

V malé chaloupce pod velkou pampeliškou bydlela Beruška s maminkou a tatínkem. Maminka se starala o domácnost a tatínek dohlížel na to, aby v okolí nebyli žádní škůdci. A Beruška? Ta poletovala kolem chaloupky nebo si hrála v zahradním domečku. Měla tam schované všechny své poklady. Na poličce ležela třpytivá tykadélka, závoj z pavučiny, blyškavý kamínek a sklenička s náhradními

puntíky, které si Beruška vyráběla. Co kdyby se jí, nedej bože, některý z křidélek ztratil. Jen to ne! Beruška si je pro jistotu každý den počítala.

„Jeden. Dva. Tři. Čtyři. Pět. Šest. Sedm... Jsou tam všechny,“ oddechla si Beruška, „ani o jeden míň, ani o jeden víc.“

Berušku bavilo létat po okolí. Divila se, že svět z výšky vypadá docela jinak. Kopce nejsou tak velké, řeka se nezdá tak divoká a stromy tak vysoké. A těch barev! Zelená, modrá, fialová, červená, žlutá i bílá, taky černá a oranžová. No bylo jich na tisíc. Beruška se nemohla vynadívát na tu krásu.

„Jupí!“ křičela nadšením a třepotala křidélky.

Udělal ve vzduchu pár otoček a zavolala na sluníčko: „Sluníčko, ty všechno víííííš, ale mě nikdy nechytíííííš.“

Sluníčko se usmálo a paprskem pošimralo Berušku na nose.

„I ty jedno sluníčko, příště ti uletím. Však uvidíš,“ zlobila se Beruška a zamířila zpátky domů. Sedla si na sedmikrásku a houpala se sem a tam. Tam a sem. Po chvíli se začala nudit. Kdyby si tak mohla s někým hrát.

V okolí bydlelo hodně broučků, ale žádná holčička. Beruška z toho byla smutná. S broučky se sice přátelila, ale jejich hry se jí moc nelíbily. Hráli

tykadlové souboje a chtěli, aby jim Beruška dělala zajatkyni. Jednou ji dokonce přivázali ke kopretině a od té doby za nimi moc nechodila. Berušku by lákalo něco jiného. Chtěla by tančit mezi padající rosou. Chtěla by pořádat piknik. Chtěla by vyrábět ozdoby na křídla a tykadla. Chtěla by zpívat a malovat. Chtěla by...

Chtěla by...

Chtěla by mít kamarádku!

TAJEMNÉ SVĚTÝLKO

Druhý den utekl jako voda a sluníčko zapadalo za kopec. Beruška si pletla věneček z kvítků a najednou zahlédla něco neobvyklého. U pařezu v trávě se objevilo světýlko. Ta záře byla tak krásná, až se Berušce zatajil dech. Světýlko se začalo přibližovat a Beruška strachy ani nedutala. Celý palouček se rozsvítil, jako by znovu vyšlo slunce na oblohu. V té záři Beruška uviděla holčičku se světýlkem na zadečku. Holčičku, která jí byla docela podobná.

„Kdo jsi?“ řekla Beruška překvapeně.

„Jsem svatojánský brouček a říkají mi Světluška. A kdo jsi ty?“ odpověděla ta zářivá holčička.

„Já jsem Beruška, sluníčko sedmítečné.“ Beruška se pootočila a ukázala jí své červené krovky poseté puntíky.

„Jé, to je hezké,“ usmála se Světluška.

„Mně se zase líbí tvé světýlko. To takhle svítíš pořád?“ zeptala se zvědavě Beruška.

„Ne. Můžu ho rozsvítit i zhasnout, jak se mi zlíbí. Podívej!“ Světluška zablikala a pak na chvíli světýlko vypnula úplně. Najednou byla kolem taková tma, jako kdyby vše zmizelo.

„Ááá... Nic nevidím!“ volala Beruška. „Kdepak jsi?“

„Tady, tady jsem,“ smála se Světluška a světýlko znovu rozsvítila. „Ty tu bydlíš?“

„Ano, to je naše chaloupka. A odkud jsi ty?“

„Tamhle, od lesa,“ zasvítila Světluška do dálky.

„Nikdy předtím jsem tě neviděla.“

„To je proto, že přes den spím a v noci jsem vzhůru. My světlušky to máme naopak než většina broučků.“

„To asi ráno nemůžeš přijít?“ zeptala se Beruška smutným hlasem.

„Ráno sice ne. Ale večer bych mohla.“

„Tak platí, zítra v podvečer!“ vykřikla radostně Beruška. Musela už domů, protože ji maminka volala. Zamávala Světlušce na pozdrav křidélky a Světluška na oplátku zablikala. Beruška se doma zachumlala do peřin a usínila s krásným pocitem, že si konečně našla kamarádku.

NEKTAR

Beruška se ráno vzbudila brzy a hned myslela na Světlušku. Vlastně celý den o ničem jiném nemluvila a střídavě se ptala maminky nebo tatínka, kdy už bude večer. Tak moc byla nedočkavá. Jenže čas se vlekl pomalu. Berušce se dokonce zdálo, že dnešní den má mnohem víc hodin než jiné dny. Tolik času se načekala a teprve bude oběd? Beruška měla pocit, že to nevydrží. Pomohla mamince míchat polévku, ale moc ji to nebavilo. Odpoledne si lehla do měkkého mechu a zkoušela v puse žmoulat stéblo trávy, jako to vídala u jiných broučků.

„No fuj!“ řekla si pro sebe Beruška a stéblo vyplivla. Nechápala, jak tohle může někdo dávat do pusy.

Vyhřívala si krovky na sluníčku a přemýšlela, co bude dělat. Vtom ji napadlo něco skvělého. Něco sladkého a voňavého...

„Mamííí,“ zakřičela Beruška, „můžu udělat ovocnou šťávu a pudink z pampeliškového medu?“

„Určitě, to je prima nápad!“

Maminka pomohla Berušce nachystat malinu, jahodu, med a pylový prášek. Beruška si přinesla

studenou rosu a pustila se s nadšením do vaření. Rozmačkala jahodu i malinu, aby měla šťáva tu správnou „beruščí“ barvu. Berušky mají totiž nejraději červenou, pokud to náhodou nevíte. K ovoci přidala půl džbáňku rosy, také lžičku medu a deset zrněk pylu. Vše promíchala a nalila do skleniček. V té chvíli nektar prosvítily sluneční paprsky. Beruška uviděla drobná světýlka a zvolala: „To je přesně ono!“

Byla nadšená a samou radostí zatleskala. Pudink se jí také povedl. Voněl po medu a nahoře byl ozdoben květem zvonečku. Když zafoukal vítr, bylo slyšet jemné cinkání. Beruška rychle uklidila a hezky prostřela stůl. Vše měla nachystané a vyhlížela Světlušku. Na nebi se objevila první hvězda a za oknem světýlko. Hádejte, kdo to byl? Ano, byla to Světluška. Beruška ji pozvala dál a nabídla jí nektar.

„Mňam. To je dobrota,“ olízla se Světluška a její světýlko se rozzářilo ještě víc. Se stejnou chutí jedly i pudink. Pak chvílku odpočívaly, chvílku si povídaly, chvílku také běhaly venku, chvílku se houpaly a chvílku hrály na schovávanou. A protože pak začala být tma, musely se pro dnešek rozloučit. Beruška šla do postýlky a Světlušku naopak čekalo plno práce.

NOVÁ KŘIDÉLKA

Jednou v podvečer vyprávěla Beruška Světlušce, co všechno při létání zažila a jaké broučky potkala. Světluška se zájmem poslouchala, ale bylo jí líto, že ona krovky nemá, a létat proto nemůže. Beruška si toho všimla a zeptala se: „Proč vlastně nemáš křidélka?“

„U svatojánských broučků mají křidélka jen tatínci a kluci,“ vysvětlila jí Světluška.

„Co kdybychom pro tebe zkusily křidélka vyrobit?“ napadlo Berušku.

„Jenže jak?“ nechápala Světluška.

Beruška utíkala do chaloupky a přinesla časopis Sedmitečka, který jí maminka nedávno koupila. Nalistovala stranu dvanáct. Byl tam návod na výrobu krovek na karneval.

„Podívej, nezdá se to příliš těžké. Mám všechny věci, které jsou potřeba, a provázek si půjčím od tatínka,“ ukazovala jí postup Beruška.

Světluška nadšeně přikyvovala. Obě se hned pustily do práce. Obkreslovaly, stříhaly, přeměřovaly a lepily. Za chvíli byla křidélka hotová. Zbývalo je vybarvit.

„Jaká barva by se ti líbila?“ zeptala se Beruška.

„Hmm. Žlutá, jako moje světýlko. A k tomu černé puntíky, jako máš ty.“

„To bude hezké!“ souhlasila Beruška a donesla dvě pampelišky, aby měly dostatek žluté barvy. Jakmile byla křídélka vybarvená, přišly na řadu puntíky. Beruška i Světluška malovaly s takovou chutí, že tečky měly nejen na křídlech, ale také na obličejí, na rukách i na nohách. Puntíky byly vlastně úplně všude... Byly na trávníku, na domečku, na sedmikrásce i na mamincině pověšeném prádle. Pár puntíků bylo dokonce i na nebi.

„To nevádí. Až zaprší, všechno se umyje!“ mávla rukou Beruška.

„Ta jsou krásná,“ vydechla Světluška, „taková nemá ani Bačkorka.“

„Ani Bačkorka, ani Babočka,“ důležitě pokyvovala hlavou Beruška.

Světluška si křidélka oblékla a zamávala jimi.

„No teda! To je něco!“ volala najednou z výšky.

„Pomalu!“ vykřikla Beruška a ukázala Světlušce, jak křidélka správně ovládat. Předvedla jí, jak se

létá, jak plachtí, jak zatáčí a jak se snáší opatrně k zemi. Světluška to zkoušela podle ní a šlo jí to skvěle. Za chvíli poletovaly společně nad chaloupkou. Světluška poprvé zažila, jaké to je mít vlastní křídla.

No a jaké to bylo? Bylo to prostě báječné!

DÁREK

Světluška se ještě další dny radovala z létání a přemýšlela, čím by zase ona udělala radost Berušce. Dlouho nemohla na nic přijít, až jednou...

„Už to mám. No to je nápad!“ ťukla se lehce do čela a na příští návštěvu nachystala překvapení. Když přišla za Beruškou, tvářila se tajemně.

„Z které ruky chceš?“ ptala se jí.

„Z té třetí,“ ukázala Beruška. Broučci totiž nemají jen dvě ruce jako my. Mají jich o trochu víc. S nožičkami dohromady šest.

Světluška jí podala hezky zabalenou krabičku.

„Co je to?“ divila se překvapeně Beruška.

„Dárek,“ usmála se Světluška, „pro tebe.“

Beruška poděkovala a s krabičkou zatřásla, jestli něco uslyší.

„O-pa-tr-ně,“ zdůraznila Světluška, „mohlo by se to rozbít.“

„Je to něco dobrého?“ hádala Beruška.

„Kdepak. Samá voda.“

„Tak je to něco pro berušky?“